

Γιατί μόνο η Εκκλησία είναι ο χώρος της θεώσεως του ανθρώπου;

/ [Αγιορείτικα](#)

Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, Προηγούμενου της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου

Δεν μπορούμε να προσευχόμαστε μόνο στο σπίτι μας; Γιατί μόνο η Εκκλησία είναι ο χώρος της θεώσεως του ανθρώπου;

Όσοι θέλουν να ενωθούν με τον Χριστό και διά του Ιησού Χριστού με τον Θεό Πατέρα γνωρίζουν ότι αυτή η ένωση γίνεται στο σώμα του Χριστού, που είναι η αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία. Ένωση όχι βέβαια με την Θεία ουσία, αλλά με την θεωμένη ανθρώπινη φύση του Χριστού. Η ένωση όμως αυτή με τον Χριστό δεν είναι εξωτερική, ούτε απλώς ηθική.

Δεν είμαστε οπαδοί του Χριστού, όπως ίσως οι άνθρωποι είναι οπαδοί ενός φιλόσοφου ή ενός διδασκάλου. Είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού, το

πραγματικό και όχι το ηθικό. Ο Χριστός μας παίρνει, τους Χριστιανούς, παρά την αναξιότητα και την αμαρτωλότητα μας, και μας ενσωματώνει στο σώμα Του. Μας κάνει μέλη Του. Και γινόμαστε πραγματικά μέλη του σώματος του Χριστού, όχι ηθικά. Όπως λέγει ο απόστολος Παύλος: «μέλη ἐσμεν του σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού» (Έφες. Ε', 30).

Βεβαίως ανάλογα με την πνευματική κατάσταση που έχουν οι Χριστιανοί, άλλοτε είναι ζωντανά μέλη του σώματος του Χριστού και άλλοτε νεκρά. Αλλά και νεκρά δεν παύουν να είναι μέλη του σώματος του Χριστού. Ένας π.χ. που είναι βαπτισμένος, έχει γίνει μέλος του σώματος του Χριστού. Αν δεν εξομολογείται, δεν κοινωνεί, δεν ζει πνευματική ζωή, είναι νεκρό μέλος του σώματος του Χριστού. Όταν όμως μετανοήσει, αμέσως δέχεται την θεία ζωή. Αυτή τον διαποτίζει και γίνεται ζωντανό μέλος του σώματος του Χριστού. Αυτός δεν χρειάζεται να αναβαπτιστεί. Ο βάπτιστος όμως δεν είναι μέλος του σώματος του Χριστού, ακόμη και αν ζει ηθική κατ' άνθρωπον ζωή. Χρειάζεται να βαπτιστεί, για να γίνει μέλος του σώματος του Χριστού, για να ενσωματωθεί στον Χριστό.

Επειδή λοιπόν είμεθα μέλη του σώματος του Χριστού, προσφέρεται η ζωή του Χριστού και γίνεται δική μας ζωή. Και έτσι ζωοποιούμαστε και σωζόμαστε και θεωνόμαστε. Δεν θα μπορούσαμε να θεωθούμε, αν ο Χριστός δεν μας έκανε μέλη του αγίου σώματος Του. Δεν θα μπορούσαμε να σωθούμε, εάν δεν υπήρχαν τα άγια Μυστήρια της Εκκλησίας μας, τα οποία μας συσσωματώνουν με τον Χριστό και μας κάνουν, κατά τους αγίους Πατέρες, σύσσωμους και όμαιμους Χριστού. Να είμαστε δηλαδή ένα σώμα και ένα αίμα με τον Χριστό. Τι μεγάλη ευλογία, να κοινωνούμε τα άχραντα Μυστήρια! Ο Χριστός γίνεται δικός μας, η ζωή του Χριστού γίνεται δική μας, το αίμα Του γίνεται αίμα μας. Γι' αυτό το λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ότι ο Θεός δεν έχει να δώσει τίποτε περισσότερο απ' αυτό που του δίδει στην θεία Κοινωνία. Ούτε ο άνθρωπος μπορεί να ζητήσει από τον Θεό τίποτε περισσότερο απ' αυτό που λαμβάνει από τον Χριστό στην θεία Κοινωνία.

Έτσι λοιπόν βαπτισμένοι, χρισμένοι, εξομολογούμενοι, κοινωνούμε το Σώμα και Αίμα του Κυρίου και γινόμαστε και εμείς θεοί κατα Χάριν, ενωνόμαστε με τον Θεό, δεν είμαστε πλέον ξένοι, αλλά οικείοι Του.

Μέσα στην Εκκλησία, στην οποία ενωνόμαστε με τον Θεό, ζούμε αυτή την νέα πραγματικότητα που έφερε ο Χριστός στον κόσμο: την καινή κτήση. Αυτή είναι η ζωή της Εκκλησίας, του Χριστού, που γίνεται και δική μας ως δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

Όλα μέσα στην Εκκλησία οδηγούν στην θέωση. Η θεία Λειτουργία, τα Μυστήρια, η

θεία Λατρεία, το κήρυγμα του Ευαγγελίου, η νηστεία, όλα εκεί οδηγούν. Η Εκκλησία είναι ο μοναδικός χώρος της θεώσεως.

Η Εκκλησία δεν είναι ένα κοινωνικό, πολιτιστικό ή ιστορικό ίδρυμα που μπορεί να ομοιάζει με άλλα ιδρύματα στον κόσμο. Δεν είναι όπως οι διάφοροι θεσμοί του κόσμου. Ο κόσμος ίσως έχει ωραίους θεσμούς, ωραίες οργανώσεις, ωραία ιδρύματα, και άλλα πράγματα. Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας όμως είναι ο ανεπανάληπτος, μοναδικός χώρος της κοινωνίας του Θεού με τον άνθρωπο, της θεώσεως του ανθρώπου. Μόνο μέσα στην Εκκλησία ο άνθρωπος μπορεί να γίνει θεός, πουθενά αλλού. Ούτε στα Πανεπιστήμια, ούτε στα ιδρύματα κοινωνικών υπηρεσιών, ούτε σε οτιδήποτε άλλο ωραίο και καλό έχει ο κόσμος. Όλα αυτά, όσο καλά και αν είναι, όμως δεν μπορούν να προσφέρουν αυτό που προσφέρει η Εκκλησία. Γι' αυτό όσο και αν προοδεύσουν οι κοσμικοί θεσμοί και τα συστήματα, δεν μπορούν ποτέ να αντικαταστήσουν την Εκκλησία. Είναι δυνατόν, εμείς οι αδύνατοι και αμαρτωλοί άνθρωποι, να περνούμε κρίσεις και δυσκολίες κατά καιρούς, μέσα στην Εκκλησία. Είναι δυνατόν να συμβαίνουν και σκάνδαλα μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας. Και αυτά γίνονται, διότι στην Εκκλησία είμαστε σε πορεία προς την θέωση και είναι πολύ φυσικό να υπάρχουν οι ανθρώπινες αδυναμίες. Γινόμαστε, αλλά δεν είμαστε θεοί. Όσο όμως και να συμβαίνουν αυτά, εμείς ποτέ δεν θα φύγουμε από την Εκκλησία, διότι στην Εκκλησία έχουμε την μοναδική δυνατότητα να ενωθούμε με τον Θεό.

Όταν π.χ. πηγαίνουμε στον Ναό για να εκκλησιασθούμε, και συναντούμε εκεί ίσως μερικούς που δεν προσέχουν στη ιερά ακολουθία και συζητούν μάλιστα μεταξύ τους, έτσι ώστε και να αποσπούν προς στιγμήν την προσοχή μας απ' αυτή, έρχεται ένας, εύλογος τάχα, λογισμός που μας λέγει: – «Τι κερδίζεις τελικά που έρχεσαι στην Εκκλησία; Δεν κάθεται καλύτερα στο σπίτι σου, όπου θα έχεις και περισσότερη ησυχία και άνεση για να κάνεις προσευχή;».

Εμείς όμως πρέπει με σύνεση να αντιλέξουμε στον πονηρό αυτόν λογισμό:

– «Ναι μεν, θα έχω ίσως περισσότερη εξωτερική ησυχία στο σπίτι μου, αλλά δεν θα έχω την Χάρι του Θεού, να με θεώνει και να με αγιάζει. Δεν θα έχω τον Χριστό, ο οποίος είναι παρών στην Εκκλησία Του. Δεν θα έχω το άγιο Σώμα Του και το τίμιο Αίμα Του, που ευρίσκονται στον ιερό Ναό Του, επάνω στην αγία Τράπεζα. Δεν θα συμμετέχω στον μυστικό Δείπνο της θείας Λειτουργίας. Θα είμαι αποκομμένος από τους εν Χριστώ αδελφούς μου, με τους οποίους μαζί συναποτελούμαι το σώμα του Χριστού».

Έτσι λοιπόν ότι κι αν συμβεί, εμείς δεν θα φύγουμε από την Εκκλησία, διότι σ' αυτήν μόνο ευρίσκουμε τον δρόμο της θεώσεως.

